

Ana Popović Bodroža

TATJANA PIROVIĆ–STEFANOVIĆ, akvareli

Kuća Đure Jakšića, 6. 09 – 15. 10. 2005.

Serija od tridesetak pejzaža rađenih u kombinovanoj tehnici novi su pomak u razvoju jednog od naših najplodnijih mlađih stvaralaca, Tatjane Pirović–Stefanović. Već duže vremena afirmisana kao predan i vrsan pejzažista, Tanja Pirović se poslednjih godina bavila slikarstvom u duhu ranog ekspresionizma, slikarstvom sentimenta na rubu fantastike u onom ključu u kome se nekada davno izražavala Milena Pavlović Barili. Snažno nadahnutu određenim prizorima zemalja kroz koje je putovala, i određenim muzičkim celinama koje su se silovito utisnule u njenu dušu, Pirovićeva je svojim slikama činila omaže Pjacioli, Goreckom, davnim i nestalim kulturama...

Sve je govorilo u prilog tome da ćemo izgubiti Tanju kao pejsažistu, a dobiti jednog novog slikara šagalovskih prizora, jednog hroničara pitanja duhovnosti i osećajnosti, nežnog zapisničara prolaznih i naizgled neuhvatljivih emocija. Tako je, bez stida za svoje biće i emocije žene, Tanja Pirović iskreno sledila svoj put u turbulentnim strujanjima savremene umetnosti.

Protekla, 2005. godina, međutim, za Tanju je značila povratak pejzažu. Sa puno nežnosti, ali i slikarske veštine, umetnica

pristupa zadatku predstavljanja sveta onakvog kakav jeste, odnosno, onakvog kakvim ga ona vidi. Ovaj povratak pejzažu ne doživljam kao rekretnicu u njenom stvaralaštvu, već kao predah, miran, spokojan momenat rekapitulacije i zrenja. Ovaj odmor umetnika i "rad iz čistog zadovoljstva" imaju tu osobinu da tu zrelost i to zadovoljstvo prenesu na posmatrača. "Svet onakav kakav jeste" u kaleidoskopu Tanjinog unutarnjeg bića jeste svet koji radosno kliče u slavu života.

Raspevani kolorit njenih kompozicija pulsira i optički se prostire i van okvira kompozicija, u potrazi za još neba i još svetla. Tanjina neba kovitlaju se od belih poteza krede; toplo–crveni akcenti krovova šepure se na modrom koloritu neba i voda i otvoreno zelenim tonovima šuma i rastinja. Pravi akcenti ovih akvarela zapravo su površine bele boje: bele, blještave fasade koje drhte na suncu i od sunca se razlažu u bele mrlje. To su fasade manastira i hramova (kriških, kiparskih, crnogorskih) i kuća (beogradskih, zemunskih). No, svo ovo kiptenje životne radosti i slavljenje lepote života u svakom malom prizoru dato je u okviru jednog primarnog slikarskog realizma, onog puta u slikarstvu koji sledi osećaj za meru i tradiciju.

Put mere i mirnog, istrajnog stvaralaštva je Tanjin put; stoga bih ovu izložbu nazvala predahom u zrelini, novom kristalizacijom dragocenih unutrašnjih kristala koji će u nekoj sledećoj fazi, verujem, dovesti do novih pomaka u slikarstvu Tanje Pirović.